Efter traditionen skal jeg begynde omtalen af vort organisations arbejde med en redegørelse for medlemsstallet.

Vi har i dag for hele landet 192.629 medlemmer samlede i 1502 vælgerforeninger talte lige før vi gik ud til valg i foråret 1957, men i forhold til sidste års opgørelse er der en lille tilbagegang på ialt 245 medlemmer. De godt 192.000 medlemmer repræsenterer 33,27 pct. af de godt 578.000 vælgere, der i 1957 stemte Venstre.

Der er vel i og for sig ikke noget mærkværdigt i, at der efter tre års uafbrudt medlemsfremgang kan komme et enkelt år med stagnation. Der kan selvsagt ikke heri læses noget som helst om svigtende interesse for Venstres politik. Det er nok udtryk for, at man enkelte steder har slappet lidt af i arbejdet med at nytegne medlemmer til erstatning for den naturlige afgang ethvert parti har, ligesom man andre steder, hvor man de foregående år på grund af et energisk tegningsarbejde har haft en meget stor fremgang, har pustet ud og ladet det blive ved de engang opnåede resultater.

Sammenligner vi Venstres stilling medlemsmæssigt med vor hovedmodstander i den politiske kamp, Socialdemokratiet, står Venstre med

Vi har i dag for hele landet 192.629 medlemmer samlede i 1502 lokale vælgerforeninger, hvilket er 5763 flere medlemmer, end vore sine 192.000 medlemmer imidlertid særdeles smukt.

Socialdemokratiet havde efter de oplysninger, der har været fremme, pr. 1. januar 1959 med runde tal 257.000 medlemmer, hvilket repræsenterer en uafbrudt tilbagegang siden 1956, hvor medlemstallet var 278.000. Altså en tilbagegang på 22.000 medlemmer i det samme tidsrum, hvor Venstre forøgede sit medlemstal med godt 5.700.

Set på denne baggrund synes jeg nok vore organisationsfolk kan være deres arbejde bekendt, og der kan allerede her være anledning til at sige dem tak for deres trofaste og slidsomme arbejde med ikke blot at holde medlemstallet vedlige, men også med at få endnu flere ind i foreningerne. For vi kan naturligvis ikke slå os til tåls med de 192.000 medlemmer. Vi må videre frem, og det nærmeste mål må her være at nå op på 200.000 medlemmer. For det er nu engang ubestrideligt, at desto stærkere vi står organisatorisk, desto større og bedre politisk oplysningsarbejde kan vi udfolde til støtte for Venstres politik og desto større bliver dermed også mulighederne for at vinde frem ved valgene. Og det er jo politiske organisationers

endemål at skaffe en god valgdag for den politik og de politiske idealer, man bekender sig til.

Hidtil er kun nævnt medlemstallet for hele landet. Opløser man det i sine enkeltheder kommer adskillige lærerige ting for dagen.

Det er naturligvis sådan, at den beskedne tilbagegang i medlemstal er fremkommen som enderesultat af modsat rettede tendenser. Nogle steder har der været fremgang, andre steder tilbagegang, og her viser
det sig, at Venstre, når vi sammenligner tallene fra 1960 med tallene fra 1959 fra købstad til købstad med ikke så forfærdelig mange undtagelser har haft en støt omend en meget lille og beskeden fremgang.
Også i landdistrikterne er der steder med fremgang, nogle steder endog stor fremgang, men en opvejning af plus og minus mod hinanden giver alligevel et lille minus sammenlignet med sidste år. Særlig store bevægelser er der dog ikke tale om. 123 frem i byerne, 368 tilbage i landdistrikterne, det er det hele.

Når jeg alligevel fremdrager disse relativt meget små bevægelser i medlemstallene i by og på land. Bevægelser, der naturligvis kan være lidt tilfældige, når vi måler fra et år til et andet, så er det, fordi de dog alligevel i det meget små erindrer os om den vandring fra land til by, som nu engang er en kendsgerning, hvad enten vi synes om det eller ej. I indberetninger fra kredse og sogne er jeg da også af og til, hvor der var lidt tilbagegang, stødt på den undskyldende bemærkning fra formandens side, at det er svært at holde medlemstallet, for indbyggertallet i sognet er faldende.

Men det betyder naturligvis ikke, at vi ikke kan nå højere op med medlemstallet i landdistrikterne, det kan vi i høj grad, der er stadig en stor uopdyrket mark også der, da de fleste foreninger kun har fra 30 til 50 pct. af dem, der stemte Venstre ved sidste valg indenfor
foreningernes rammer, men det er alligevel købstæderne, vi især skal
passe på, for det er der befolkningstilvæksten foregår, og der har vi en altfor lav procentdel af vore vælgere organiserede, den ligger
omkring 5 - 10 - 15 pct., hvor det går højt, ja i København er den endog helt nede omkring et par procent.

Men inden jeg vender tilbage til, hvorledes vi får øget medlemstallet, kan det vel være rigtigt at se lidt nøjere på den organisatoriske stilling i de forskellige landsdele.

Det sjællandsk-bornholmske Venstre havde i 1959 38.828 organiserede venstrevælgere. I år, altså 1960, har de 38.523, hvilket er en tilbagegang på 305 medlemmer, organisationsprocenten er 22,3.

Lolland-Falster havde i 1959 7343 medlemmer, i 1960 7.284, en tilbagegang på 59, organisationsprocenten er 41,5.

Fyn havde i 1959 22.512 medlemmer, 1960 22.362, en tilbagegang på 150, organisationsprocenten er 35,9.

Det vil sige, at øerne taget under et i dag har 68.169 medlemmer, hvilket er 514 færre medlemmer end i 1959. Organisationsprocenten for øerne er 31,6.

Jylland havde i 1959 124.191 medlemmer, i 1960 124.460, en fremgang på 269, organisationsprocenten er 38,1. Altså jyderne hævder sig overfor øboerne og har en lille fremgang, men den er ikke så stor, så der er anledning til at prale altfor stærkt.

Betragter vi stillingen i de forskellige amter ser det således ud.

8 amter møder med fremgang, 13 med tilbagegang. Indenfor kredsene er der 48 der melder fremgang, 51 tilbagegang, medens 2 kredse står med helt uforandret medlemstal. Jylland har 27 kredse med fremgang, 28 med tilbagegang, medens en enkelt kreds står helt stille.

På Sjælland-Bomholm er der 14 kredse med fremgang og 13 med tilbagegang. Lolland-Falster har 3 med plus og 2 med minus. Fyn har ikke mindre end 8 kredse med tilbagegang, kun 4 kredse viser fremgang og 1 kreds står helt stille.

Som nævnt er udslagene i retning af plus eller minus i medlemstallene relativt små. Kun to amter har en større fremgang, det er Hjørring, som også viste betydelig fremgang sidste år. Hjørring amt har øget sit medlemstal med 418 medlemmer og har nu 48,7 pct. af venstrevælgerne organiserede. Fremgangen skyldes dog i år en enkelt kreds, nemlig Halvrimkredsen, der har øget sit medlemstal med ikke mindre end 500. Det er en af vore bidragtegnere, Johannes Jensen, der her har virket, og det er et klart vidnesbyrd om, at en systematisk gennemgang af en kreds med mundtlig henvendelse om indmeldelse så at sige fra dør til dør altid giver sig udslag i en væsentlig medlemsfremgang. Det gælder så om, at man holder medlemstallet ved lige, efter at rejsesekretæren er draget bort. Det kniber det desværre noget med.

Skulle jeg nævne nogle enkelte andre kredse, som møder med et meget smukt resultat, må det være Skjernkredsen, der har en medlemsfremgang på 232,

Guldagerkredsen 134, Bækkekredsen 101, Aars 99, Varde 91. Alle andre med plus har en fremgang, der ligger under disse tal.

Og på tilsvarende måde er det med de kredse, der har tilbagegang, hos nogle, et par kredse, er det et lidt større tal, men for alle de øvrige måles tilbagegangen i meget små tal. Tal under 100 for de flestes vedkommende, en tilbagegang på 10 - 15 - 20 eller deromkring. Som nævnt i indledningen er organisationsprocenten for landsorganisationen som helhed 33,27 mod 33,3 sidste år, altså praktisk talt uændret.

Det er et gennemsnitstal for hele landet. En række amter og kredse ligger langt derover. Thisted amt er stadig i spidsen med 49,17 pct. af amtets venstrevælgere organiserede. Men Hjørring amt er ved at gøre Thisted amt rangen stridig, idet Hjørring amt har en organisationsprocent på 48,7, derefter følger Viborg amt med 43,5, så kommer Holbæk amt med 42,8, Maribo amt med 41,5, Randers amt med 41,2, Aalborg amt med 40,2, Ringkøbing amt med 39,0 og Ribe amt med 38,4. De øvrige amter ligger omkring gennemsnittet, enkelte langt derunder, det er Københavns amt med 12 pct. og Frederiksborg amt med 23,6 pct. Altså amterne, der grænser op til Storkøbenhavn, og hvor der må en ekstraindsats til, hvis antallet af organiserede venstrevælgere skal sættes op.

Vender vi os fra Amterne til kredsene er der adskillige, som har over halvparten af venstrevælgerne organiserede.

I spidsen ligger nu Halvrimmenkredsen med en organisationsprocent på 59,16, den har fortrængt Rødding fra førstepladsen. Rødding har en organisationsprocent på 56,55 pct. Derefter følger:

Nykøbing Sj.	55,76
Stubbekøbing	55,51
Guldager	52,66
Sæby	52,51
Løvel	52,23
Ringkøbing	50,96
Hurup	50,5l

Nykøbing M. 49,71

Højrup 49,24

Varde 49,22

Nu ved jeg naturligvis nok, at tallene ikke siger alt om den indsats, der gøres i foreningerne. En lille og en vågen kan som bekendt være mere værd end en stor og en doven, men gennemgående er det nok alligevel sådan, at der, hvor der gøres en energisk indsats for at få medlemstallet op, gøres der som regel også et betydeligt arbejde i henseende til at holde møder og udfolde agitation for Venstre, og det er jo dertil, vi har vore foreninger. Det er også sådan, at desto flere medlemmer en forening har, desto stærkere står den økonomisk.

Det er et punkt, som jeg også må sige et par ord om. Som bekendt har landsorganisationen måttet henvende sig til kredsene om ekstra støtte til den valgkamp, vi nu står overfor. Denne henvendelse er blevet modtaget med stor forståelse af kredsene, og det er der grund til at sige en oprigtig tak for. For uden sådan ekstra støtte, som kredsene nu så
beredvilligt giver os, kan vi ikke økonomisk magte fra landsorganisationens
side at føre en valgkamp på højde med den vore politiske modstandere udfolder. Dog er jeg lidt ked af at så mange kredse for at komme os til hjælp har givet afkald på den 20 pct.'s andel i de frivillige bidrag, som tilkommer kredsen|. Fra landsorganisationens side var tanken nærmest den, om man ikke i hver kreds kunne finde en halv snes mennesker, der var således situerede, at de kunne formås til at give et lidt større engangsbidrag til valgfonden. Nu har mange kredse valgt at gå den anden vej at give afkald på deres andel i de frivillige bidrag og overlade os disse penge. Og det er naturligvis også udmærket, hvis det ikke går ud over den lokale agitation. For det må det endelig ikke gøre. Af al valgagitation tillægger jeg nemlig den størst betydning, som udfoldes lokalt gennem udsendelse af lokal valgavis osv. Vi skal fra landsorganisationens side gøre en større indsats end før ved det nu tilstundende valg, men det skal man også gøre i kredsene, og dertil kræves penge, og dem håber jeg meget man har også efter at have støttet os.

Dermed vender jeg tilbage til spørgsmålet om at hverve nye medlemmer, for det er på lang sigt noget af det vigtigste for os. Vi må i kontakt i videst mulig udstrækning med de mange nye vælgere, vi har fået, og her er det naturligvis ikke mindst

byområderne det gælder.

Der er en vid arbejdsmark med hensyn til at øge medlemstallet. Dels er der utvivlsomt en reserve at hente frem blandt kvinderne, jeg tror ikke, vi har helt så mange kvinder indenfor organisationerne som andre partier. I disse bestræbelser må vi især støtte os til det udmærkede arbejde, Venstres Kvinder udfører, et arbejde som jeg nar indtryk af ikke allevegne påskønnes helt efter fortjeneste. Venstres Kvinder er jo ikke en organisation i egentlig forstand med eget medlemskontingent osv., men en kreds af kvinder der rundt i de forskellige områder virker for at få deres medsøstre til at interessere sig for Venstres politik og få dem til at melde sig ind i venstreforeningerne. Sørg derfor for overalt at støtte dette arbejde og få altid kvinderne med i de agitationsudvalg, som nedsættes indenfor foreningerne, bl. a. med den opgave at tegne medlemmer.

På tilsvarende måde bør vi gøre brug af det samarbejde, vi står i med Venstres Ungdom. V.U. er landets største politiske ungdomsorganisation, og det politiske oplysningsarbejde V. U. udfører må vi i allerhøjeste grad påskønne. Derfor må man også sørge for at have V. U.s folk repræsenterede i vælgerforeningernes agitationsudvalg, for ung agiterer nu bedst overfor ung, også når talen er om at hverve medlemmer og vinde nye tilhængere for Venstre. I de store byer er det særlig svært, der må man gribe til telefonkampagne eller udsendelse af en lille opfordring til at melde sig ind med samtidig meddelelse om, at en af vore medlemmer en aften vil tillade sig at aflægge et lille besøg for at høre, om den pågældende skulle være interesseret. Sådan gør andre partier, og erfaringen viser, at en hvervekampagne efter disse linjer altid giver positivt resultat.

Der er naturligvis også tegningsmuligheder andre steder end i byerne, og hvis man virkelig der i lighed med, hvad der er gjort f. eks. i Halvrimmenkredsen sender en mand fra dør til dør, kan der nås meget store resultater. VI stiller gerne vore rejsesekretærer til rådighed for medlemstegning og oprettelse af nye foreninger i det omfang, de har tid til det. Men det er naturligvis begrænset, hvad de kan nå i den henseende ved siden af deres egentlige opgave bidrafstegningen. Hovedarbejdet må stadig gøres af foreningerne selv, deres bestyrelse og det udvalg, som enhver forening bør nedsætte netop med denne opgave og udfoldelse af agitation for øje. VI har i det hele taget mange og gode

muligheder for at komme i kontakt med vælgerne også vælgerne i byerne. For et par år siden opreddes som bekendt på initiativ af Venstres Ungdom Liberale arbejderes Landsudvalg. Det er blevet en bevægelse i stærk vækst. Landsformanden, lagerarbejder Knud Mikkelsen, Brønderslev, vil senere her på landsmødet fortælle os om, hvorledes stillingen er i dag, så jeg skal ikke her komme nærmere ind derpå, men jeg ønsker meget at bringe en tak til de folk, der med så stor dygtighed har skabt forståelse for Venstres samfundssyn i arbejderkredse.

Endvidere må også nævnes det arbejde, som Liberalt Oplysningsforbund udfører, og som bringer os i kontakt med adskillige kredse, vi ellers vanskeligt kunne få forbindelse med. Jeg håber derfor meget, at man i stigende grad i amter og kredse får oprettet L. O. F.-udvalg, der som bekendt er sammensat af repræsentanter fra Venstre, Venstres Ungdom og Venstres Kvinder. Det er mange steder et lidt vanskeligt og brydsomt arbejde at få i Gang, og der er grund til at takke dem, der påtager sig besværet. Men vi trænger her til øget indsats, for det kan ikke bestrides, at vi på dette område ikke er på højde med, hvad Arbejdernes Oplysningsforbund og Folkeligt
Oplysningsforbund udretter.

Til fuldstændiggørelse af det mangeartede arbejde, Venstre har i gang eller deltager i, må jeg naturligvis også nævne vort medlemsskab i den liberale verdensorganisation, som folketingsmand Per Federspiel er kasserer for, og hvorigennem vi har forbindelse med liberale partier i andre lande.

Vor mest intime kontakt i den henseende er dog vor forbindelse med det liberale folkeparti i Sverige, som også gør os den glæde med et par repræsentanter at gæste vort landsmøde i dag. Særlig nært er af ret naturlige grunde vor kontakt med Folkpartiets folk. i Skåne.
Det er en kontakt, som vi både politisk og organisatorisk har haft megen glæde og gavn af, og som der er grund til at takke vore svenske venner for.

Inden jeg slutter denne beretning, ønsker jeg i det hele taget at bringe en tak først og fremmest for det gode samarbejde, sekretariatet i årets løb har haft med vore organisationsfolk landet over. De har taget som helhed, sådan som det afspejler sig i indberetningen til os, udført et stort og slidsomt arbejde, og jeg håber meget, at de i dette arbejde har haft nogen hjælp af deres forbindelse med sekretariatet.
Har hjælpen ikke været tilstrækkelig må de kritisere os og sige, hvad de ønsker

anderledes.

Sammenfattende kan man altså gøre vor organisatoriske stilling i dag op til at være nogenlunde uændret I forhold til sidste år.

Vi har vort organisationsapparat i en ganske god orden. I praktisk talt hver eneste kommune: landet over har vi en venstrevælgerforening, 1502 lokale vælgerforeninger ialt.

Vi står organisatorisk særdeles vel rastede til valgslag, som nu forestår. Måske kommer det til efteråret, måske først til foråret. Valget skal naturligvis vindes på en politik, men det synes mig som om Venstre meget sjældent forud for en valgdag har stået med en så klart udformet liberal politik, som tilfældet er i dag, men skal resultatet blive helt godt, må denne politik følges op af en stærk organisatorisk indsats.

Jeg tror at turde sige, at der ved valget i 1957 blev arbejdet som næsten aldrig før i Venstres organisationer. Kravene til organisationslederne vil ikke blive mindre ved det valg, som nu forestår, og som i hvert fald vil komme, inden vi igen holder landsmøde. Jeg beder derfor om, at man i samtlige amter, kredse og sogneforeninger benytter den kommende tid til at ruste sig til opgøret med trekantregeringen. For det kommende valg drejer sig for os udelukkende om at vinde således frem at vi kan fratage

trekantregeringen dens flertal.

Det er opgaven, og kan den løses, og det ligger i høj grad indenfor mulighedernes grænse. Hvis vi strænger os an, så kan man være overbevist om, at vejen er banet for det liberale styre, som landet i så høj grad trænger til, og som utvivlsomt også ønskes af talrige af de vælgere, der i 1957 gik hen og stemte på de radikale og retsforbundet i tillid til, at disse to partiers ledere ville holde sig klar af socialdemokratiet og

støtte dannelsen af et liberalt styre.